

BREZ RDEČEGA SENČNIKA

Milena Merlak

Bežiš pred menoj
kot pred lučjo
z rdečim senčnikom,
ki pušča kalne odseve
na beli dlani.

Bežiš, ker šepečejo
zli verniki dneva,
da sem varljiv lesteneč,
ki vsaki roki se prižge
in v eni noči pregori.

Bežiš in ne vidiš,
da sem le nežna in nemirna
kot ustnice trobentača
predno zadihajo pesem
svojih prs.

MODERNA ROMEO IN JULIJA

Milena Merlak

Prihajajo v imenu Romea,
prihajajo po vsak svojo Julijo,
prihajajo čudaški kot pustolovci,
ki si zažele živeti v enem kraju.

Čakajo v imenu Julije,
čakajo na trden korak Romea,
čakajo objokane kot neveste,
ki nimajo belega oblačila.

Romeo vidi samo
oblačilo neveste.

Julija vidi samo
čudaštvo pustolovca.

S posmehom jo bo pahnil od sebe;
njene solze pa so bele.

S posmehom ga bo pahnila od sebe;
njegova želja pa je zvesta.

KAVARNA

Smiljan Rozman

Na majhnem trgu za mestno hišo, kjer je stal na pol podrt vodnjak, je bila kavarna. To je bila stara kavarna, še iz tistih časov, ko je bila na trgu promenada. Takrat so gostje posedali ob visokih oknih in opazovali mimoidoče. Poleti so potegnili čez pločnik široko platneno streho ter postavili mize. Toda od tega je že dolgo in na tistem trgu promenade že davno ni bilo več. Trg je bil pust. Po njem so se sprehajali golobi, ki so, če je šel kdo čez trg, vzleteli na bližnje strehe. Kavarna je životarila ob stalnih gostih. Prihajali so v kavarno ob določeni uri, posedeli v njej uro, dve ali več in zrlji na prazen trg z golobi. Če je šel kdo čez trg proti kavarni, so pomislili: »Zdaj prihaja Moran.« Ali pa: »Kovačeva je danes zamudila. Kako nemogoč plašč ima.«

Dopoldan ob enajstih je bila kavarna po navadi prazna. Le pozimi je prihajal zgodaj zjutraj študent z zamaščeno aktovko. Naročil je črno kavo in buljil v skripta do enajstih ali pa malo delj. Takrat so začeli prihajati iz šol profesorji in učitelji in pa odvetniki, novinarji, šefi in direktorji, ki niso mogli vzdržati do dveh v službah. Profesorji so po navadi prebirali inozemske časopise. (Ti so bili redno stari nekaj dni.) Učiteljice so pregledovale od uporabe strgane inozemske revije, v katerih so manjkale strani z na pol golimi filmskimi igralkami, in se morda že desetič opajale z reklamo za elastične steznike. Mimgrede so pogledale tudi domači ilustrirani list, kjer je izhajal ljubezenski roman v nadaljevanjih in ga prečitale. (Seveda, če so bile same.) Takoj ko je prišel zraven kdo drugi, so govorile: »Res ne morem razumeti, kako morejo tiskati takšno limonado. In to naj berejo otroci. Zastonj v šoli vse naše prizadevanje.«

Vsak stalni obiskovalec kavarne je imel svojo določeno uro prihoda, svoj določeni prostor in pijačo. Po navadi so gostje pili črno kavo; razen profesorja francoščine Ržena, ki je prihajal ob enih in popil